

เสียงบัน

ผู้แทนแผนที่แล้ว
หลังเลือกตั้งกระไร
ทุ่มเถียงเพื่อฉันทิต
ต่างพรรคต่างงัดข้อ

กลียุคฤาษณ์
ภายนอกภายในตรง
ชมเชมรเลือดแดงนอง
สยามสันสะเทอนยา

รัฐบาลมีหลักได้
อย่าแย้งอย่าขยอกัน
อย่าล้มราชฎรเลือกสรรค
อย่าเห่อยศจักบ้า

ยลเขื่อนชาวม่านรำ
เสริมฐกิจการศึกษา
สวัสดิภาพอนิจจา
ยังภาวให้ทุกขร้อย

มีผู้แทนก็ให้
มีรัฐบาลนิยม
อย่าเห็นแก่ตัวชม—
โอบตเรียนอดัดให้

ฤาไฉน
ระทดท้อ
เราทราบ
สะเฮี้ยบารมี

ปวดขมอม
อนาล้า
มะกันพ่าย
ยิงยาสามัคคี

เร็ววัน เกิดพ่อ
ชักช้า
เลือกท่าน
ยังบ้อลวน

โหยหา
ตำตอย
หวังพึ่งไครนา
โสกร้อยตาปี

เห็นสม
พิสทธิ์ไว้
ขนอก ฤาพ่อ
สะท้อนให้ใครเห็น

“นาชสน เก้าพัน”

บันทึกตนกับบุญ

ปริญญาคือเรือสำหรับนั่ง
ให้เราพายสู่ฝั่งความหวังฝัน
บรรทุกเหล่ามวลชนนับหมื่นพัน
ไปช่วยกันแก้ปัญหาล้ำหน้ามี
มาถอดครุยกรายร่างสู่กลางทุ่ง
ไปผดุงปากท้องของน้องพี่
เพื่อสยามงามดั่งปรากฏดี
คือเครื่องชคุณค่าปริญญาชน
อย่าหลบลี้ลงตรงหว่างกลางความหิว
ที่โอดลี้วกลางสมองความหมองหม่น
จงตนชนพัฒนาค่าของคน
ที่ตนรนต์ต่อสู้อยู่เดี่ยวตาย
หากปล่อยไปภัยพาลล้อมลาญรุก
เพราะความทุกข์รึกเร้าเข้าหลากหลาย
แล้วปริญญาหงผองก็ตองตาย
และอาจกลายเป็นปุ๋ยบ้าง(เพียงบางคน)
แต่ก่อนที่จะตายกลายเป็นปุ๋ย
มาเสริมครุยสร้างค่าปริญญาผล
ช่วยชาวนากรรมกรผู้ร้อนรน
ที่นำตนต่อสู้หมื่นนายทุน
ปริญญาคือเรือเพื่อใช้นั่ง
พายสู่ฝั่งสำหรับสนับสนุน
ให้มวลชนยืมร่าหน้าระมน
เหล่านักบุญบัณฑิตลึกลับ “ธรรม”

“ชาตรี สิวาญ”

จุดหมาย

เป็นสิ่งซึ่งมุ่งมาดปรารถนา
และไขว่คว้าเพื่อให้สมอารมณ์ฝัน
จึงแก่งแย่งสอบก้นพัลวัน
เพื่อมุ่งมั่นเข้ามหาวิทยาลัย

จะเรียนยากเท่าไรก็ไม่ว่า
ปรารถนาเพียงคำตอบสอบเข้าได้
เพราะสถาบันนั้นยิ่งกว่าสิ่งใด
ความรู้เก่าหรือใหม่ไม่จำเป็น
ปีแรกที่เริ่มเรียนนี่สิ
ได้รู้จักสัปดาห์ความคิดเห็น
ได้รับรู้ความลำบากยากลำบาก
และอยากเด่นด้านสังคมพอสมควร

ปีต่อไปเริ่มอดมการอันหาญกล้า
ความศรัทธาเริ่มเพิ่มตามส่วน
อยากอุทิศพลังกายทั้งหมด
อยากชักชวนเพื่อนพัฒนานานาชาติ

แล้ววันที่ปรารถนาก็มาถึง
เป็นวันซึ่งประจักษ์ศักดิ์สูงส่ง
บัณฑิตรุ่นใหม่ใจ (อาจจะ) หยิ่งทะนง
จะดำรงปริญญาค่าดำรง

ในวันนั้นหน้าเอิบอ้อมยิ้มชนิด
ครุย์บัณฑิตงดงามอร่ามหรู
กับปริญญาในนามของความรู้
มุ่งก้าวสู่จุดหมายซึ่งไม่มี

“พยูร บัณฑิตศักดิ์”

ฉันอยู่ใกล้เธอ

นำความโศกของเราทิ้งไป ณ หนทางกว้างใหญ่
ปล่อยแสงแดดอบอุ่นลูบไล้ดวงใจอันระทม
ฟ้าสูงสีฟ้า...จะง่อนผาและสายธารยิ่งสดสวย
นำความโศกของเราทิ้งไป
ฉันอยู่ใกล้เธอ

นำความโศกของเราทิ้งไป ณ ตรอกน้อย
ปล่อยลมร่ำเปียกพาความขมขื่นให้สลาย
หลังกำแพงสีขาว...ไม้ดอกบานสะพรั่ง
พินทุชาติอุพรหมเขียวขจี ประหนึ่งฉภากวาด
นำความโศกของเราทิ้งไป
ฉันอยู่ใกล้เธอ

นำความโศกของเราทิ้งไป ณ ธารใส
ปล่อยสายน้ำพัดพาความขอกซำให้ดับหาย
ที่รัก เธอยืนอยู่ ณ สะพานธารน้ำไหล
ปลาแหวกว่ายเป็นคู่คลอ
นำความโศกของเราทิ้งไป
ฉันอยู่ใกล้เธอ

“ถวัลย์ สิริมุนี” แปลจากบทกวีชาวจีน